

ALEXANDRA SYNAC

TAM,
KDE
VOLÁ
MOŘE

Tam, kde volá moře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Alexandra Synac

Tam, kde volá moře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tam, kde volá moře

Alexandra Synac

© Alexandra Synac, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3713-0

ISBN e-knihy 978-80-264-3716-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3717-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3715-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Musí jít tam, kam ji volá moře.
Během roku v Austrálii se může přihodit cokoliv.*

Rozhodnutá zapomenout a začít znovu se mladá Češka vydá za poznáním, které (ne)šťastnou náhodou spojí dva životy na druhém konci světa v jeden příběh o lásce k rodné zemi, přírodě, rodině i druhým. Její cesta je propletená střípky z australské historie, láskou k objevování, tak i nahlédnutími do současné australské kultury a krajiny. K tomu na vzdálené straně oceánu objeví skutečnou hodnotu křehkosti rodinného pouta a naslouchání volání svého srdce.

*V tuto dobu, teď a tady,
jsme jen pouhými návštěvníky tohoto místa.
Pouze procházíme.
Naším cílem je pečlivě se dívat kolem sebe,
učit se, růst a milovat. A pak se vrátit domů.*

staré aboridžinské přísloví

květen 2011

- 1 -

Na cestě

Všechno jí to dávalo smysl. Alespoň jí to tak doposud připadalo.

Ted' ovšem měla Kara v hlavě zmatek a začala trochu o sobě a o všem, k čemu se během posledních pár dní tak náhle rozhodla, pochybovat.

Singapurské letiště ji ohromilo. Byla zvyklá na velká evropská letiště, ale v porovnání s Changi bylo i Heathrow, které před třinácti hodinami opustila, zapadákov se vším všudy. Obklopená digitálními reklamami, které se vznášely nad mořem hlav všech barev pleti a ras, si připadala jako ve scéně vystřižené z Blade Runnera. K tomu všemožné nápisy a ukazatele v různých jazycích, vše v symbióze

s eskalátory a prosklenými výtahy propojujícími různá patra a mezi-patra. Zdánlivý hypermoderní chaos kupodivu ladil s elegantní uměleckou a květinovou výzdobou. *Tady se určitě nikdy nic ani na chvíli nezastaví*, pomyslela si. Všechno bylo v pohybu, jako malé věčné perpetuum mobile.

Letmo mrkla na hodinky, ale uvědomila si, že na londýnský čas teď už může zapomenout. Dvě hodiny ráno? Není divu, že mi to nemyslí, usmála se pro sebe. V duchu si posteskla, že teď ani nemá cenu psát někomu vzkaz na WhatsApp, a šoupla mobil zase zpátky do kapsy od bundy. Než by si jej dotyčný přečetl, ona by už dávno seděla zase v letadle.

Odletová tabule, před kterou už několik minut stála, ukazovala, že je krátce po desáté ráno. Kara by se ale nejradši stočila do klubička a spala. Sama byla překvapená, jak jí jet lag zamotal hlavu, a začínala se cítit mírně znepokojená. Nic ji nemohlo připravit na to, jak náročných bude těch víc než dvanáct hodin letu. Až doteď si nedovedla představit rozdíl mezi čtyřhodinovým letem na Kanáry a skoro třinácti hodinami do Singapuru. Myslela si, let jako let. Teď už ale věděla, jak moc se mýlila. V duchu se usmála nad svými cestovatelskými začátky, jak si dřív myslela, že dvouhodinový přelet mezi Londýnem a Prahou s Ryanair bylo utrpení. Teď ji ještě dalších jedenáct hodin letu čekalo. A přitom by nechtěla nic víc než jen sladce spát.

Nejdřív ale musela zjistit, z které brány jí odlétá spoj do Melbourne. Pak si konečně na chvíli zdřímne.

Horečně se snažila zorientovat ve svém palubním lístku a odletové tabuli. Ať se ale snažila sebevíc, nedokázala se v té změti čísel, kódů a názvů vyznat. Má se přesunout na jiný terminál, anebo jen přejít k bráně? Jestli si něco nepřála, tak kupovat novou letenku kvůli

vlastní hlouposti. Zhrozila se, když si představila, kolik peněz by taková last-minute letenka stála.

Na tabuli neustále naskakovaly nové údaje, čísla na chvíli nepostála v klidu, a jak rychle některá jména míst mizela, tak rychle nová přibývala.

Toužila po dobré masáži, sprše a rovné tvrdé posteli, aby si poskládala rozlámané tělo. Byla ale ráda, že i když víc jak patnáct hodin nic nejedla, aspoň neměla hlad. Jídlům v letadle se tradičně vyhýbala, ale něco jí říkalo, že pokud bude takhle cestovat mezi kontinenty častěji, je to luxus, kterého se bude muset vzdát. Jako by nestačilo, že se nedokáže vyznat ve zdejší informační tabuli. Ještě aby hledala, kam se má jít najíst. A vůbec, na chvilku se zamyslela, měla by si objednat snídani, večeři anebo oběd?

Ne. Nejdřív si musím najít svou odletovou bránu, rozhodla se a pokračovala ve skenování desítek letů do exotických míst, jejichž jména často nikdy ani neslyšela. Wuxi, Paro, Kota Kinabalu a spousta jiných. Ale kde je Melbourne? Snažila se najít ten spoj, který by měl shodná čísla s její palubní letenkou. Jenže letů do Melbourne bylo na obrazovce hned několik. Který je ten její?

Uklidňovalo ji, že nemusí nikam spěchat. Lehce zívla. Rozhlédla se kolem sebe, jestli si toho někdo všiml. Naštěstí se každý zabýval svým vlastním příběhem. I když bylo letiště doslova zaplaveno lidmi, mohla by tu stát vlastně úplně sama. Nikdo ji nevidí. Nikdo ji nevnímá. Jako by neexistovala. Připadalo jí, že vše okolo je trojdimenzionální iluze. Anebo je ona sama iluzí? Vypudila podobné myšlenky z hlavy a připsala je nedostatku spánku.

Rozhodla se, že hledat odlet podle čísla a jména nikam nevede. Začala tedy hledat podle času odletu a letecké společnosti. Netrvalo

dlouho a vylučovací metodou se dopracovala k označení brány, kde všechna čísla vypadala shodně s jejím lístkem.

Spokojeně si oddychla a vydala se směrem, o kterém byla přesvědčená, že vede k její bráně. Nasadila si do ucha jedno sluchátko, zatímco druhé nechala volně viset u krku, a znovu spustila svůj playlist, na kterém dohrávala „Tears Dry On Their Own“ od její oblíbené Amy Winehouse. Po cestě si říkala, že by mohla najít nějaké místo, kde by mohla aspoň na hodinku, možná dvě usnout, ale víc a víc jí docházelo, že spát bude moci až v letadle. Tahle představa se jí ani trošku nezamlouvala. Věděla, že v letadle je mizerný spáček.

Spíš z nudy než z potřeby si cestu k bráně zpestřila krátkou zastávkou na toaletách. Převlékla se do čisté mikiny a opláchla si obličej chladivou vodou. V zrcadle zachytila pohled svých unavených temně čokoládových očí, které se sotva držely otevřené. Jindy překypovaly elánem a dychtivostí, teď byly prázdné a bezbarvé. Prsty si trochu prohrábla medové, čerstvě sestřižené klučičí mikádo a štípla se do bezbarvých tváří, aby dodala obličejí trochu jiskry. Ale k tomu bylo potřeba mnohem víc. Připadala si, že za posledních patnáct hodin zestárla nejméně o deset let.

Dál pokračovala terminálem, míjejíc stovky lidí, nablýskané obchody s předraženým zbožím, které nikdo nepotřebuje, a zaplněné restaurace. Žasla nad koncentrací lidí nejrůznějších národností snad z každého koutu světa. Něco takového doposud nezažila. Až doteď si myslela, jak není Londýn kosmopolitní a pestrý, ale tady viděla, jak moc se mýlila. Kara byla totálně přesycená novými vjemy a samotnou ji překvapovalo, v jaké bublině doposud žila. Amy ve sluchátkách vystřídala Taylor Swift a její „I Knew You Were Trouble“.

Jak trefně, pomyslela si a okamžitě se myšlenkami přenesla zpátky do Londýna, na který se před pár týdny rozhodla cíleně zapomenout.

Měla vědět, že s ním opravdu budou jen potíže, říkala si předtím, než podobným úvahám dala stopku. Ne, na Nicka teď opravdu vzpomínat nechtěla a vyhnala z hlavy veškeré vzpomínky, které jí nevítaně začaly obtěžovat.

U přepážky Singapurských aerolinek ji krásná letuška s perfektním úsměvem jako z reklamy na zubní pastu vrátila zpátky na zem: „Ano, vaše letadlo odlétá z brány E57 za čtyři a půl hodiny. Buďte tam ale nejpozději třicet minut předem, ať nezmeškáte nástup. Šťastnou cestu.“ Její dokonalý úsměv modelky Kara opětovala a unaveně pokračovala dál k bráně. Ještě čtyři hodiny, povzdechla si tiše, když se procházela po terminálu. Obdivovala sofistikovanou květinovou výzdobu, působivé umělecké exponáty a rozlehlé jezírko s vypasenými kapry koi. Vlastně, až zas tak moc jí pobyt na letišti nevadil, protože představa dalších jedenácti hodin v letadle ji moc nelákala. Zadek měla ještě pořád jako ze dřeva, takže si ráda krátila čas bezcílným procházením. Asi po hodině si sedla v koutě na lavici před svou odletovou bránou a do ucha si zastrčila druhé sluchátko. Jet lag konečně vyhrál boj s její vůlí a víčka jí klesla ke spánku nekontrolovatelnou únavou.

* * *

„Bohužel tohle není vaše letadlo, slečno,“ informovala před bránou E57 usměvavá letuška Karu, která doběhla na poslední chvíli mávající pasem a letenkou. „Vaše letadlo už odletělo, slečno. Je mi to moc líto. Nestihla jste ho. Teď nastupujeme na let do Jakarty,“ konstatovala chladně a pokračovala v přípravách na odlet.

„A-a-le, ale... já tam musím... Já mám letenku,“ prosila bezradně.

„Je mi líto.“

Kara cítila, jak se jí do očí hrnou slzy. Únava a touha po spánku byla zničehonic pryč. Tohle je přesně to, čeho se bála! Přesně proto nechtěla usnout. Chtěla nadávat sama sobě. Ne, chtělo se jí vynadat letušce. Co teď bude dělat? Jak se teď dostane do Melbourne? Je to znamení, že se má radši vrátit zpátky do Londýna a pokračovat tam, kde přestala? Nebo má utratit veškeré své úspory, ze kterých chtěla pár týdnů v Austrálii vyžít, na další letenku do Melbourne?

„Neměla jste usínat! To se na letišti někdy nevyplácí,“ rozloučila se s povýšeným úšklebkem letuška a zmizela za skleněnými dveřmi do nástupního rukávu.

Srdce jí bušilo až v krku a polil ji studený pot. Ten vzápětí vystřídal vztek na letušku, které by nejradši něco řekla. Ještě štěstí, že letuška už byla pryč. Bude si stěžovat jejím nadřízeným, takhle se přece k cestujícím chovat nemá, pomyslela si zoufale.

Bezradně se rozhlížela kolem, ale v nepřírozeně vylištěné hale nebylo, koho se zeptat na radu. Nikde nikdo. Kam se všichni lidi vytratili, divila se Kara? Všechna světla jedno po druhém zhasínala, jako v dominovém efektu, až tam Kara stála úplně sama v nepříjemné tmě před zavřenou bránou, nad níž nepravidelně blikal monitor, teď už zobrazující jen pohotovostní obrazovku, kterou vyvolala technická závada.

Byla ztracená, opuštěná, jako odložený deštník v koutě. Chtělo se jí padnout na kolena a dát se do pláče.

„Slečno? Slečno, haló?“ Usměvavá letuška v tmavomodrém sarongu s tradičním indonéským vzorem, která jí před pár hodinami asistovala u přepážky, něžně, ale odhodlaně trásla spící Karou za rameno.

„Slečno, vstávejte. Jste Karolina?“ Když uslyšela své jméno, Kara automaticky lehce kývla hlavou. Ne příliš úspěšně se snažila zakrýt

svou vyplašenost. „Už odlétáme.“ Kara si protřela oči a rychle se snažila zorientovat. Vždyť už jí letadlo uletělo? Co se to děje? Nechápala.

„Vyvoláváme vás už 15 minut. Pospěšte si.“

Kara se dezorientovaně rozhlížela kolem sebe, zkontrolovala čas na svém mobilu, kde si naštěstí stačila před usnutím nainstalovat widget na dvojitý čas. Jak může být teprve 14.30? Dokonce i monitor nad branou zobrazoval „Melbourne – poslední nástup“. Byla úplně zmatená a dalo jí práci, než její hlava začala opět fungovat a pochopila, že to byl jen ošklivý sen.

Oddychla si, spěšně popadla batoh a s omluvou podávala z kapsy u bundy letušce svůj pas a palubku.

* * *

„Dobrý den, jaký byl let? Váš pas, prosím, a vstupní víza,“ pravil odměřeně, ale mile úředník v čerstvě vyžehlené uniformě. Kaře se ani nepodíval do očí.

„Dobrý den.“ Kara si otřela o kalhoty zpoceně dlaně a předložila mu pas otevřený na stránce s fotografií. Snažila se vypadat sebejistě a zcestovale.

Úředník si pas důležitě prohlížel a porovnával fotku s reálnou Karou. „Účel vaší cesty, ehm, Karolina Po-la-n-nn... -ek-ka?“

„Polanecká,“ nesměle ho opravila Kara. *Hm, účel mojí cesty. Útěk před přítelem? Existenční krize? Zapomenout na chlapy? Odložit plán A – skoncovat s mým životem? Trochu se odreagovat a PAK skoncovat se životem? Ha, ha! Teď není čas na srandičky, Karo.*

„Cestovat. Objevovat. Zlepšit si angličtinu.“ *Prostě cokoliv, co nezahrnuje chlapy. S chlapama jsem skoncovala jednou provždy. Chlapci pro mě neexistují.* „Chci si najít práci v hotelu nebo v cateringové

firmě. Mám také zkušenosti s organizací akcí a večírků. Hlavně chci ale cestovat, poznat Austrálii zblízka a udělat nějaké pěkné fotky,“ vyhrkla ze sebe naučené fráze, které si v hlavě mnohokrát pro tento moment opakovala. *Skvěle, Karo, tvoje první šance se trochu odvázat a místo toho zase znuděně hraješ na jistotu. Jsi trapně nepoučitelná.*

„Předpokládám, že máte kde bydlet?“ pokračoval.

„A-ano, na dva týdny mám zajištěný pokoj v tomto hostelu.“ Předložila papír s vytištěnou adresou a potvrzením o zaplacení online rezervace. „Pak si najdu něco dlouhodobějšího.“

Úředník důležitě pokyvoval hlavou a něco zdlouhavě ňukal do počítače. Kaře připadalo, že tam stojí celou věčnost. „Vaše vízum,“ vyrušil ji z rozjímání.

„Tady.“

Ať se snažil sebevíc, po pár minutách musel uznat, že je vše v pořádku, a Kaře se rozlil na tváři vítězoslavný úsměv, když nakonec vše zpečetil vstupním razítkem do pasu.

„Vítejte v Austrálii,“ lehce se na Karu usmál a podal jí pas i s ostatními doklady. „Doufám, že se vám tu bude líbit.“ Kaře spadl balvan ze srdce. Tenhle moment byl pro ni tak důležitý, že si málem zapomněla vyzvednout kufr ze zavazadlového pásu. Tak jí bylo najednou lehké. Snad z toho, že začíná novou důležitou etapu svého života.

Do uší si nasadila obě sluchátka, zmáčkla play a tiše, jen pro sebe, si začala zpívat se Siou Titanium.

„You shoot me down but I won't fall.

I am titanium, I am titanium, I am titanium, I am titanium.“

V ten moment jí dotěrné myšlenky, jako vlezlá, nikým nezvaná kocovina, zase vstoupily do hlavy a začaly tancovat své ohrané číslo, o které neměl nikdo zájem: *Proč mě tak znemožnil? Dala jsem mu všechno. Milovala jsem ho. Myslela jsem, že spolu strávíme zbytek*

života. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že bych mu neměla věřit. Proč mě to nikdy ani nenapadlo? PROČ JÁ? Znali jsme se přece tři roky. Jak jsem mohla být tak dlouho slepá? Vždycky se choval jako naprostý gentleman. Omlouvala sebe, nebo jeho? Měla ho snad ještě trochu ráda? Ne, to nepřipadá v úvahu. Tolik mi přece ublížil.

Dnes už věděla, že všechno byla jen maska.

Ach, ty jeho lži.

Kara cítila, jak se jí zlostí zase zvedá žaludek.

Jak jsem mohla být tak hloupá? Jak jsem mu mohla tak naivně věřit? Kolik jich bylo?

Chtěla se nenávidět.

Ne, buď titanová, přesně taková odteďka musíš být. Pevná a svá, říkala si.

Jenže jak? Jak? když jsem rozbitá na kousky?

- 2 -

Vítr ve vlasech

První dny v Melbourne Kaře splynuly v neurčitou šmouhu.

Pořádně si ani nepamatovala, jak se dostala do svého hostelu v Abbotsford. Jet lag jí dával zabrat a zpočátku se uprostřed noci probouzela hlady s touhou po dalamánku s pomazánkou z nivy nebo po čerstvém rohlíku s máslem. To pro ni bylo docela překvapivé, protože v Česku nebyla už několik let. Zbytky noci proseděla na posteli zahalena do tiché tmy, kterou jen občas protrhl vzdálený klapot tramvajových kol o železné koleje.

Spánek často přicházel až k ránu a byl překvapivě hlubší a intenzivnější, než na jaký byla zvyklá.

Většinu těchto prvních dní byla schopná začít fungovat až dlouho po obědě. Odpoledne pak trávila bezcílným procházením po zahradách okolo řeky Yarra anebo po čtvrti kolem hostelu, obdivujíc typické cihlové domky z počátku 19. století. Zaujala ji ozdobná litinová zábradlí na balkonech a verandách, která vypadala jako jemné krajky s tím nejsložitějším možným vzorem. Jenže tyhle nezdobily ani šaty, ani halenky, ale byly ukuty ze železa a rozvěšeny pod okrajem střech, okolo dveří i nad okny.

Nejednou se přistihla, jak v parku sedí nehnutě v trávě a pozoruje neexistující mravence. V těchto chvílích bojovala s vtíravými vzpomínkami na něžné dotyky a milování s Nickem. Po těle jí proběhla husí kůže, když se hlavou míhaly obrázky záplavy polibků, kterými Nick její tělo zahrnoval. Celá se zachvěla vzrušením. To rychle vystřídal vztek a bolest. V hlavě se jí dokola přehrávala slova písničky „*I want to break free! I want to break free from your lies...*“ od Queen. Ach, jak moc chtěla, aby už tuhle kapitolu měla uzavřenou. Aby na něj zapomněla a byla volná. Aby dokázala být zase sama sebou. Sama sebou – jenže kdo to vlastně je? Kým chce být? A proč?

Na jejím životě před Nickem nebylo vlastně vůbec nic zvláštního, nic neobvyčejného. Přesně naopak. Byla to obyčejnost její i jejího okolí, která ji přiměla k odjezdu do Anglie. Byla to obyčejnost sama sebe, když se podívala do zrcadla. Obyčejnost všeho, kam se podívala. Ulice, budovy, města, lidé. Nic ji nepřekvapovalo. Něco zásadního jí v životě chybělo. Jenže co?

Myslela si, že to „něco“ našla v Anglii. Že tam konečně bude šťastná. Byla to ale spíš naivní lež, taková malá chvilková euforie z nového, jako když si shopaholička namlouvá, že zrovna tyhle boty jsou

to, co ji udělá šťastnou. Jenže potěšení vyprchalo stejně rychle jako novoroční sliby.

A to, co si myslela, že byla její jediná šance na štěstí, na vytoužené „a žili šťastně až do smrti“, se vypařilo stejně rychle jako sebejistota po nečekané výpovědi z práce.

Párkrát si něco zaznamenala do deníku, zavolala krátce do Londýna kamarádce Chris nebo vyfotila něco na instagram, ale musela si přiznat, že prozatím ji nic neuchvátilo. Případala si jako v transu. Chodila od ničeho k ničemu, vnímala svět a lidi okolo sebe, ale nenacházela v ničem žádný smysl ani podstatu.

Dvě návštěvy centra Melbourne jí stačily k tomu, aby zjistila, že Federation Square je stejný jako Piccadilly Circus nebo Václavák, jen se na něm mluví více jazyky a místo s Erosem nebo svatým Václavem na koni se lidi fotí před absurdně futuristickými budovami.

Došlo jí velmi brzy, že Flinders a Collins Street jsou možná vyhlášené srdce Melbourne, které ale pro Karu netluče. Celkem ráda se procházela po promenádě Southbank podél řeky Yarra k Birrarung Marr.

Počasí bylo překvapivě vlídné. Byla připravená, že v květnu se bude příroda, jako na podzim v Evropě, připravovat na zimu, ale opak byl pravdou. Vše nasvědčovalo tomu, že spíš začíná evropské jaro než zima. Vystačila si s tričkem a všechno kvetlo. Každopádně to byla příjemná změna oproti Anglii, která se monotónně schovávala pod dešťovými mraky. Měla vědět, že zima v Austrálii nebude vlastně zima, ale spíš takové aprílové jaro-léto.

Nejvíc jí okouzly kvetoucí eukalypty, které z Evropy vůbec neznala. V parcích obdivovala jejich malé kožovité soudečky, v nichž se květy připravovaly na rozpuštění. Nevěděla, co to je za druh, ale ty eukalypty, jejichž ocelově šedozelená záplava listů se rozzářila tisíci

šarlatovými, zlatými nebo sněhobílými květy, jí učarovaly snad nejvíc. Připadalo jí, že eukalyptová kvítka, která díky stovkám drobných gumovitých tykadélek s malými bambulkami na konci tancují ve větru okolo pylem přesyceného pestíku, působí trochu jako mořské sasanky. Květy sice nebyly větší než pampelišky, Kaře ale připadaly mnohem elegantnější. Zvlášť když se snažila vyfotit pestré barevné rozely, jak z nich pijí nektar.

* * *

O svém prvním víkendu se rozhodla projít z hostelu okolo Melbourne Museum až k Tržišti královny Viktorie. V muzeu byl do spousty expozic přístup zdarma, a tak nakonec Kara strávila několik hodin objevováním předkoloniální australské historie a příběhu původních obyvatel – Austrálců.

Byla v naprostém úžasu, když poprvé viděla křehkou, až směšně malou aboridžinskou kanoi ze stromové kůry. Z informační tabulky se dozvěděla, že v něčem podobném Aboridžinci údajně překonali bouřlivé moře z jihovýchodní Asie do Indonésie a dál do severní Austrálie. Znalosti proudů, slunce i větrů byly pro jejich úspěšnou misi zřejmě stejně klíčové jako náhoda. V údivu tam nad kocábkou stála několik minut a snažila se si to neskutečné hrdinství představit. *Nejsou vody v severní Austrálii plné několikametrových krokodýlů, mořských hadů a ohromných ještěřů?*

Popisky vysvětlovaly, že v době jejich migrace byla hladina moře až o 150 metrů níže než dnes, tudíž mezi Asií a Austrálií byl pravděpodobně větší řetěz menších i větších ostrovů. Navíc bylo možné ze Singapuru projít suchou nohou až na Jávou a východní pobřeží Bornea. Odtud se mohli, z důvodů nám neznámých, asi před 60, možná až 78

tisíce lety předkové dnešních Australců přeplavit přes Sulawesi a desítky jiných ostrovů a ostrůvků až k západnímu pobřeží dnešní Západní Papui. Jejich cesta pak pokračovala dál přes Novou Guineu. Jelikož tento ostrov nebyl tehdy ještě oddělený od australského kontinentu mořem, přechod na pátý kontinent někam do míst mezi dnešním Cape York a Arnhem Land jim po takové plavbě zřejmě musel připadat jako pohodová procházka. Tato místa jsou dnes již pod vodou.

Kara na chvíli sáhla hluboko do své zásobárny všeobecných znalostí. *Nebylo to dobrých 20, možná 30 tisíc let předtím, než se objevily první lidské stopy na dnešním americkém kontinentě? Nežili v té době v Evropě ještě neandertálci? Neříká se, že v Austrálii tě chce všechno buď zabít, nebo otrávit? Jak vůbec věděli, že mají sednout do loděk a nechat se unášet daleko za obzor? Jak věděli, že tam někde na ně čeká pevnina? Utíkali před něčím? Co je táhlo do neznáma? Určitě ani plavat neuměli. Kolik jich muselo zahynout? A když už překonali zrádné mořské proudy a příboj, nesnědli je krokodýli, neuštkli je hadi, neumřeli žízni, jak je možné, že tehdejší migranty nezdecimovala jedovatá flóra australské buše, o které tolik slyšela? Toužila znát odpovědi na mnohem víc otázek.*

Nikdy dřív se tomuto tématu nevěnovala, a proto ji informace, že DNA domorodých Australanů je bliž Afričanům než moderním Asiatům a Evropanům, překvapila. *Austrálie jim musela připadat jako opravdový ráj, když pak už nikam nikdy nepluli,* říkala si. *Anebo se nemohli vrátit? Proč?*

Divila se, jak málo toho o této kultuře a o Austrálii vůbec ví.

Jak to, že veškeré její znalosti o Austrálii začínaly kapitánem Cookem a končily anglickou kolonizací? Nikdy nic o tom, jak byli Aboridžinci úspěšní v mořeplavbě i v aklimatizaci na australském kontinentu, neslyšela. Studovala exponáty popisující jejich život,

osidlování nové země, to, jak položili základy nové kultury a tradic, diverzitu více než 600 klanů a jazyků, které po tisíciletí žily prakticky v míru vedle sebe.

Hm, pomyslela si, škoda, že učebnice dějepisu a historické knihy o Austrálcích a Austrálii samotné nebyly psány perem někoho, kdo nebyl přesvědčen o evropské nadřazenosti a kdo viděl hodnoty i v něčem jiném než ve stoupajících ziscích z ropy, cukru nebo bavlny. Je velká škoda, že dějiny jsou psány vítězi a ne poraženými.

Kaře bylo jasné, že toto téma je příliš obsáhlé na to, aby stačilo pár hodin v muzeu. Krátké úryvky o asimilaci aboridžinské menšiny jí ale víc a víc přesvědčovaly o tom, že příběh australských domorodců nám ukazuje sice nejstarší dochovanou kulturu na světě, ale je především trpce smutný.

Hlad jí upozornil na rychle ubíhající čas, a tak pokračovala dál na tržiště, které, jak se dalo předpokládat, praskalo ve švech. Koupila si špenátovou gozleme a ledový čaj a sedla si do stínu, odkud pozorovala tisíce duší koexistujících vedle sebe bez sebemenšího zájmu o ty ostatní okolo. Kaře všechno připadalo povrchní a prázdné. Chtěla být daleko od lidí. Chtěla být sama.

Večer, když poslední paprsky dne začaly zahalovat špičku Eureka Tower do zlatého závoje, se Kara konečně dovolala Chris, která ještě ležela v posteli. Z mnohahodinového chození po Národní galerii, kam šla Kara po návštěvě tržiště uniknout před realitou běžného světa, ji bolely nohy, a tak jim dávala odpočinout na lavičce u řeky. Výhled na panorama města byl odtud nádherný.

„Ahoj, nevzbudila jsem tě?“ omlouvala se Kara do obrazovky telefonů.

„Ahoj ke klokanům,“ zahuhlala ospale Chris a dlouze zívla. „Ale ne, už nespím. Akorát jsem se dívala na tvé fotky z tržiště

na instagramu. Pěkná exotika! Hele, ty klokani koule tam fakt takhle prodávají? Měla bys je poslat Nickovi, když o ty svoje přišel,” uchechtla se Chris a usrkla horkého čaje.

„Těch je pro něj škoda,“ zavrtěla Kara hlavou. „Jak je? Už jsi našla nějakou novou spolubydlící?“ vyzvíдалa.

„Ani mi nemluv. Londýn je oficiálně plný bláznů a psychopatů,“ zasmála se Chris šibalsky do kamery, „a zvlášť tady v Clapham Common je jejich koncentrace nějak překvapivě vysoká. Ale kdo ví, ani tebou jsem si nebyla ze začátku jistá. Někáká přistěhovalkyně odnikud, tsss,“ dodala se sarkasmem sobě vlastním.

Kara se usmála. Uvědomila si, jak moc jí Chris chybí. Její sebejistota, upřímnost i pohled na svět. Na nic si nikdy nehrála a i Kara byla díky Chris silnější člověk. Bydlely spolu sice jen tři roky, ale jejich přátelství, které začalo z chladného nic, vyrostlo v něco, co dokázala popsat jen jako vztah dvou velmi blízkých sester. Něco, co rozhodně nezažila se svou vlastní sestrou, se kterou nemluvila úplnou věčností.

„Tak povídej, co novýho?“ Chris se v posteli posadila a hlavu si podepřela polštářem.

„Novýho nic. Jen už jsem asi přehozená na místní čas. Byla to pěkná otrava, než jsem se přepnula. Počkej. Ukážu ti město,“ a otočila mobil kolem dokola tak, aby Chris viděla, kde se Kara nachází. „Sleduju tady nějaký studenty, jak trénují na Yarra na čtyřveslici.“

„Yarra?“

„Jo, hlavní řeka, co protéká Melbourne jako Temže Londýnem.“

„A co jinak?“

„Mmm...“ Kara melancholicky pokrčila rameny. Nedokázala Chris vysvětlit, proč ji doposud nic nezaujalo, a tak se snažila odvést řeč jinam. Chris se nedala.